

fades meravellosos els pares i el padrins) han estat també, a l'ensem, els primers destinataris de les fantasies creades per les imatges mòbils a les sales de cinema, quan encara la imatge no havia estat banalitzada pel fenomen televisiu. S'ha gaudit així de l'oportunitat i del privilegi de viure ambdues experiències, la del conte i la del cinema, en l'estat més químicament pur.

I aquests mateixos anys han estat, endemés, els de l'època daurada del

còmic, dels serials radiofònics i de la difusió escrita de les primeres edicions assequibles als públics juvenils dels grans clàssics de la novel·la d'aventures, les quals han pogut ser fruites per unes generacions que eren també les primeres a accedir de forma progressiva a una alfabetització i escolaritat generalitzades.

Al punt d'acabar aquest segle, potser és el moment oportú per fer el balanç del que totes aquestes expe-

riències han pogut significar en l'educació intel·lectual i emocional de la gent d'una centúria.

I en fer aquest balanç, potser ens adonarem que, en el cas del cinema, la clau de l'èxit i del favor entre el gran públic d'una nombrosa quantitat de pel·lícules l'hem de cercar en el que han significat de perpetuació icònica de fantasies eternes contingudes en els contes de fades.

Però aquesta és ja una altra història.

Manderley, entre les boires del mite

«Anit he somniat que tornava a Manderley...»

Amb aquestes paraules en off i amb les imatges de la gran mansió de Manderley, aixecant-se irreal, com un palau encantat, entre esqueixos de boira platejada per la lluna, comença *Rebecca*, la cèlebre pel·lícula d'Alfred Hitchcock (versió de la també coneguda novel·la de Daphne du Maurier).

Rebecca, producció cinematogràfica de l'any 1940, èxit extraordinari tant entre el gran públic com entre la crítica més exigent, pot servir de model per il·lustrar a la perfecció tant el caràcter oníric del cinema com la perpetuació en el setè art de motius molt característics del relat meravellós.

Hitchcock reconegué més d'una vegada haver recorregut, en les seves pel·lícules, a temes propis dels contes infantils, i aconseguia així potenciar l'efecte dramàtic de la narració fílmica i la implicació emotiva dels espectadors. «Crec que això val per a moltes de les seves obres —li assenyalava Truffaut— perquè vostè opera en el camp de la por i tot el que es relaciona amb la por ens retrotrau general-

ment a la infantesa i, finalment, a la literatura infantil; els contes de fades estan lligats a les sensacions i, sobretot, a la por» (v. el llibre-entrevista de

Truffaut, F.: *El cine según Hitchcock*, Alianza Editorial, 1974).

De tota la filmografia del gran mestre del suspens, és sens dubte

